

Tại sao Đấng Christ phải chết?

E. J. Waggoner

Tại sao Đấng Christ phải chết?

E. J. Waggoner

Lễ Thật Ngày Nay Anh Quốc

21 tháng 9 năm 1893

9 tháng 11 năm 1893

30 tháng 8 năm 1894

In bởi

maranathamedia.com

Tháng 9 năm 2023

Mục Lục

Lời giới thiệu	4
Tại sao Đấng Christ phải chết – Lễ Thật Ngày Nay Anh Quốc, 21/9/1893	8
Sự Giảng Hòa	10
Sự Tha Thứ.....	14
Sự Chuộc Lỗi – Lễ Thật Ngày Nay Anh Quốc, Ngày 9 Tháng 11 Năm 1893.....	19
Sự công bình của lòng nhân từ - Rô-ma 3:23-26 Lễ Thật Ngày Nay của Anh Quốc, ngày 30 tháng 8 năm 1894	22
Chất Vấn Văn Bản	22

Lời giới thiệu

Tôi xin được mượn trang mở đầu từ quyển sách nổi tiếng của Kevin J. Mullin, Liệu Đức Chúa Trời có giết Đức Chúa Jê-sus để định nghĩa quan điểm của Cơ Đốc giáo về sự chết của Đấng Christ và tại sao nó lại được cần đến.

Đây là những gì John Piper, nhà sáng lập desiringgod.org, giải thích về sự chết của Đấng Christ:

“Một người bạn của tôi từng là mục sư ở Illinois giảng đạo cho một tù nhân ở nhà tù của bang trong suốt Tuần Lễ Thánh cách đây vài năm. Ông ngưng lại tại một điểm kia trong sứ điệp và hỏi người đàn ông nếu họ biết ai giết Chúa Jê-sus. Vài người bảo quân lính đã giết Chúa. Vài người khác nói người Do Thái. Người khác lại nói Phi-lát. Sau một hồi yên lặng, bạn của tôi chỉ nói, **‘Cha Ngài đã giết Ngài’**. ... Chỉ như Áp-ra-ham cầm dao đặt trên ngực Y-sắc rồi sau đó tha cho con trai bởi vì có con cừu được trong bụi cây, **cũng như vậy Chúa Cha cầm dao đặt trên ngực chính Con trai Ngài, Đức Chúa Jê-sus** – nhưng lại không tha cho Ngài bởi vì Ngài là con cừu được; Ngài là vật thay thế”. (John Piper, *Who Killed Jesus?* Desiringgod.org)

Giáo lý mà Đức Chúa Trời giết Con Trai Ngài thay vì giết chúng ta được gọi là “hình phạt gánh tội thay”. Wikipedia định nghĩa là:

“Lý thuyết hình phạt gánh tội thay dạy rằng Chúa Jê-sus chịu khổ vì hình phạt của tội lỗi con người. Sự chịu thay tội có nguồn gốc từ ý tưởng sự tha thứ thánh phải thỏa mãn sự công bằng thánh, đó là **Đức Chúa Trời không sẵn sàng hoặc có thể đơn giản tha thứ tội lỗi mà trước tiên không đòi hỏi sự đáp lại cho nó**”.

Một website Cơ Đốc nhân khác gotquestion.org đã định nghĩa như thế này:

“Theo thuật ngữ đơn giản nhất có thể, giáo lý Kinh Thánh về thay thế hình phạt cho rằng sự hy sinh của Chúa Jê-sus trên thập tự thay thế cho hình phạt chúng ta phải chịu khổ vì tội mình. **Kết quả là,**

sự công bình của Chúa đã được đáp ứng và những ai chấp nhận Đấng Christ có thể được tha thứ và hòa thuận với Chúa Cha. Từ hình phạt có nghĩa là ‘liên quan tới hình phạt do vi phạm, và sự thay thế có nghĩa là một người thay thế người khác’. Vì thế, **thay thế hình phạt là hành động một người chịu thay án phạt cho sự phạm tội của người khác.** ... Chịu thay hình phạt được Kinh Thánh dạy rõ ràng”.

Những ý tưởng liên quan tới sự chết Đấng Christ, sự công bình và sự chuộc tội đã dựng lên, nuôi dưỡng và phát triển bởi Quyền Lực Công Giáo La Mã, và được đẩy mạnh bởi thần đạo của Cải Chánh Giáo theo hình thức Chịu Thay Hình Phạt.

Giáo lý Cơ Đốc về sự công bình bởi đức tin được xây dựng nên bởi giả thuyết rằng sự công bình của Chúa cần thiết để thỏa mãn sự chết. Máu cần được phải chảy từ vật thay thế vô tội ngang với Đức Chúa Trời. Những ai thể hiện đức tin trong sự thay thế này được nói là sự công bình bởi đức tin.

Tôi đã sưu tầm ba đoạn từ E.J. Waggoner từ năm 1893 và 1894. Trong những đoạn này bạn sẽ thấy phần trích ra từ những nguyên tắc công bình bởi đức tin thuần khiết nhất. Nhưng chủ đề chính xuyên suốt trong chúng là hoàn toàn chống lại giáo lý Cơ Đốc về sự công bình được thỏa mãn. Đây là một trong số những thí dụ:

Chúng tôi đã để lại vấn đề về sự hòa giải ngay tại nơi Kinh Thánh đặt nó; và trong khi họ có nhiều điều để nói về sự cần thiết cho con người hòa thuận với Chúa, họ chưa từng bao giờ gợi ý về những thứ cần thiết cho Chúa hòa giải với con người. Để báo cho biết sự cần thiết cho một điều như vậy là mang lại một lời buộc tội nghiêm trọng chống lại bản tánh Đấng Christ. Ý tưởng này đến với các Hội Thánh Cơ Đốc Giáo từ Giáo Hoàng, chúng được lấy từ ngoại giáo, theo đó là ý tưởng duy nhất về Chúa là Đấng có cơ giận chỉ được làm nguôi bởi của lễ hy sinh. E.J. Waggoner, Lẽ Thật Ngày Nay Anh Quốc, 21/9/1893.

Waggoner công khai thách thức sự dạy dỗ Cơ Đốc phổ biến về sự chết của Đấng Christ thỏa mãn sự công bình của Chúa, trình bày ý tưởng này như đến từ ngoại giáo và vào trong Giáo Hội La Mã.

Kinh Thánh nói về huyết Đức Chúa Jêsus làm sạch tội lỗi chúng ta. 1 Giăng 1:7. Cơ Đốc giáo dạy chúng ta về huyết của Đấng Christ hòa giải chúng ta với Đức Chúa Trời thông qua sự công bình của Chúa đang được nhượng bộ nhưng Waggoner trình bày một cái nhìn hoàn toàn khác.

Nhưng làm thế nào huyết đổ ra, ngay cả huyết Đấng Christ, có thể lấy đi tội lỗi? Bởi vì huyết là sự sống. “Vì sanh mạng của xác thịt ở trong huyết; Ta đã cho các người huyết rưới trên bàn thờ dâng làm lễ chuộc tội cho linh hồn mình; vì nhờ sanh mạng mà huyết mới chuộc tội được”. Lê-vi Ký 17:11. Vì thế khi chúng ta đọc ngoài sự đổ huyết thì không có sự tha thứ, chúng ta biết rằng tội lỗi không được lấy đi trừ khi đó là sự sống của Đấng Christ. Trong Ngài không có tội lỗi; vì thế khi Ngài truyền sự sống cho linh hồn, linh hồn đó từng được làm sạch khỏi tội lỗi. E.J. Waggoner, Lễ Thật Ngày Nay Anh Quốc, 21/9/1893.

Nhiều người kinh ngạc khi chúng tôi trình trước mọi người rằng Đức Chúa Trời không đòi hỏi thập tự giá nhưng chính là con người nhưng Waggoner là người đầu tiên diễn đạt ý tưởng này:

Tất nhiên ý tưởng làm lành hoặc của lễ hy sinh có nghĩa là có sự giận dữ cần được nguôi ngoay. Nhưng để ý đặc biệt thì thấy rằng chúng ta cần của lễ hy sinh chứ không phải Chúa. E.J. Waggoner, Sự Công Bình Nhân Từ, Lễ Thật Ngày Nay Anh Quốc, 30/8/1894.

Hoàn toàn không thể tuyên bố rằng sứ điệp 1888 là một sự tái xác nhận giáo lý Cải Chánh giáo về sự công bình bởi đức tin bởi vì hệ thống đức tin được xây dựng trên thần học về hành động xoa dịu lấy ra từ nguyên tắc ngoại giáo như được tiên tri bởi Đa-ni-ên trong Đa-ni-ên đoạn 8.

Ba đoạn này cần được nghiên cứu cẩn thận và tiếp thu. Trong khi vài nhà lãnh đạo Cơ Đốc giáo tuyên bố Waggoner rời bỏ lẽ thật sớm từ năm 1892, Ellen White viết:

Đức Chúa Trời trong sự nhân từ to lớn của Ngài gửi một sứ điệp quý giá nhất cho dân sự Ngài thông qua Trưởng lão Waggoner và Jones. Sứ điệp này phải được mang đến một cách nổi bật trước thế gian về Đấng Cứu Chuộc được tôn cao, sự hy sinh cho tội lỗi của cả thế gian. Nó trình bày sự xưng công bình thông qua đức tin nhờ người Bảo Lính; nó mời gọi con người nhận sự công bình của Đấng Christ, điều mà được bày tỏ rõ trong sự vâng theo tất cả các điều răn Ngài. TM 91

Bà viết năm 1895. Đoạn này được trình bày ở đây từ 1893 và 1894 trước khi sự xác nhận của Ellen White về sứ điệp của họ về sự công bình bởi đức tin.

Có rất nhiều nguyên tắc được bày tỏ ở đây mang tới cho tôi niềm vui to lớn. Sự thật là những điều này được giấu kín cho hội thánh còn sót lại như là bằng chứng tích cực về tình trạng của Lao-đi-xê. Tôi bao gồm chính mình trong sự chẩn đoán này bởi vì tôi đã không phân biệt giá trị thật sự của những đoạn này hay ý nghĩa thật sự của nó cho đến ngày nay.

Khuôn khổ được đưa cho chúng ta ngày nay là do con người dựa trên Chiến tranh đồng nhất, Khuôn Mẫu Thánh, kênh ơn phước, thập tự giá hiện tại và bản tánh của Đức Chúa Trời tất cả tìm thấy nền tảng trong sứ điệp 1888. Đoạn trích được sưu tầm sau đây mang tới lời chứng cho lẽ thật này.

Nguyện các bạn sẽ đọc qua từng dòng và cầu nguyện cho ánh sáng kết nối cùng với tâm trí. Chúng sẽ mang tới nền tảng trọn vẹn cho sứ điệp hiện nay được trình bày bởi phong trào Cha của Tình Yêu.

Adrian Ebens

11/9/2023

Tại sao Đấng Christ phải chết – Lễ Thật Ngày Nay Anh Quốc, 21/9/1893

Sự thật là câu hỏi này được hỏi bằng tất cả sự nghiêm túc bởi những Cơ Đốc nhân tích cực là có đủ lý do để cân nhắc về nó, bên cạnh thực tế là nó chạm tới cốt lõi của Cơ Đốc giáo. Nó cho thấy rằng nguyên tắc chủ đạo của Phúc Âm không thật sự được hiểu khái quát khi con người có thói quen tưởng tượng. Không phải vì nó mơ hồ và phức tạp, vượt ngoài sự hiểu biết thông thường nhưng bởi vì chúng được bao bọc quá dày đặc trong sương mù của những thuật ngữ thần đạo. Những thuật ngữ đó là ý định của con người và không liên quan gì tới Kinh Thánh. Nếu chúng ta đồng ý với những câu đơn giản của Kinh Thánh, chúng ta sẽ thấy ánh sáng của nó xua tan đi sương mù của sự nghiên cứu thần đạo nhanh chóng như thế nào.

“Vả, Đấng Christ cũng vì tội lỗi chịu chết một lần, là Đấng công bình thay cho kẻ không công bình, để dẫn chúng ta đến cùng Đức Chúa Trời; về phần xác thịt thì Ngài đã chịu chết, nhưng về phần linh hồn thì được sống”. 1 Phi-e-rơ 3:18. Đây là câu trả lời đầy đủ nhưng chúng ta có thể đọc thêm. “Đức Chúa Jêsus Christ đã đến trong thế gian để cứu vớt kẻ có tội, ấy là lời chắc chắn, đáng đem lòng tin trọn vẹn mà nhận lấy; trong những kẻ có tội đó ta là đầu”. 1 Ti-mô-thê 1:15. “Vả, các con biết Đức Chúa Jêsus Christ đã hiện ra để cất tội lỗi đi, và biết trong Ngài không có tội lỗi”. 1 Giăng 3:5. “Huyết của Đức Chúa Jêsus, Con Ngài, làm sạch mọi tội chúng ta”. 1 Giăng 1:7

Hãy đọc lại: “Thật vậy, khi chúng ta còn yếu đuối, Đấng Christ đã theo kỳ hẹn chịu chết vì kẻ có tội. Vả, họa mới có kẻ chịu chết vì người nghĩa; dễ thường cũng có kẻ bằng lòng chết vì người lành. Nhưng Đức Chúa Trời tỏ lòng yêu thương Ngài đối với chúng ta, khi chúng ta còn là người có tội, thì Đấng Christ vì chúng ta chịu chết. Huống chi nay chúng ta đã nhờ huyết Ngài được xưng công bình, thì sẽ nhờ Ngài được cứu khỏi cơn thịnh nộ là dường nào! Vì nếu khi chúng ta còn là thù nghịch cùng Đức Chúa Trời, mà đã được hòa thuận với Ngài bởi sự chết của Con Ngài, thì huống chi nay đã hòa thuận rồi, chúng ta sẽ nhờ sự sống của Con ấy mà được cứu là dường nào!” Rô-ma 5:6-10.

Thêm nữa: “Còn anh em ngày trước vốn xa cách Đức Chúa Trời, và là thù nghịch cùng Ngài bởi ý tưởng và việc ác mình, nhưng bây giờ Đức Chúa Trời đã nhờ sự chết của Con Ngài chịu lấy trong thân thể của xác thịt mà khiến anh em hòa thuận, dặng làm cho anh em đứng trước mặt Ngài cách thánh sạch không vết, không chỗ trách được”. Cô-lô-se 1:21, 22. “VẬY, nếu ai ở trong Đấng Christ, thì nấy là người dựng nên mới; những sự cũ đã qua đi, nầy mọi sự đều trở nên mới. Mọi điều đó đến bởi Đức Chúa Trời, Ngài đã làm cho chúng ta nhờ Đấng Christ mà được hòa thuận lại cùng Ngài, và đã giao chức vụ giảng hòa cho chúng ta. Vì chưng Đức Chúa Trời vốn ở trong Đấng Christ, làm cho thế gian lại hòa với Ngài, chẳng kể tội lỗi cho loài người, và đã phó đạo giảng hòa cho chúng tôi”. 2 Cô-rinh-tô 5:17-19.

Tất cả mọi người đều phạm tội. Rô-ma 3:23; 12. Tội lỗi là kẻ thù chống lại Chúa. “Vì sự chăm về xác thịt nghịch với Đức Chúa Trời, bởi nó không phục dưới luật pháp Đức Chúa Trời, lại cũng không thể phục được”. **Trong những đoạn trích phía trên chúng ta đọc rằng con người cần sự hòa giải, bởi vì họ là kẻ thù trong tâm trí họ bởi những công việc xấu xa. Do đó vì tất cả con người đã phạm tội, nó dẫn tới việc tất cả mọi người bản chất là kẻ thù của Chúa; và cũng là những gì chúng ta đọc trong sách Rô-ma 5:10, được trích dẫn phía trên.**

Nhưng tội lỗi là sự chết. “Vả, chăm về xác thịt sanh ra sự chết”. Rô-ma 8:6. “Cho nên, như bởi một người mà tội lỗi vào trong thế gian, lại bởi tội lỗi mà có sự chết”. Rô-ma 5:12. Sự chết tới bởi tội lỗi bởi vì nó mang theo sự chết giấu bên trong nó. “Cái nọc sự chết là tội lỗi”. 1 Cô-rinh-tô 15:56. Đoạn, lòng tư dục cưu mang, sanh ra tội ác; tội ác đã trọn, sanh ra sự chết. Gia-cơ 1:15.

Tội lỗi là sự chết, bởi vì nó là kẻ thù nghịch cùng Chúa. Đức Chúa Trời là “Chúa hằng sống”. Với Ngài là “nguồn sự sống”. Thi-thiên 36:9. Đấng Christ được gọi là “Chúa của sự sống”. Công-vụ Các Sứ-đồ 3:15. Sự sống là bản tánh chính của Chúa. “Ngài là Đấng ban sự sống, hơi sống, muôn vật cho mọi loài”. Công-vụ Các Sứ-đồ 17:25. “Vì tại trong Ngài, chúng ta được sống, động, và có, y như xưa”; “Chúng ta cũng là dòng dõi của Ngài”. Câu 28. Sự sống của Chúa là nguồn của mỗi vật được thọ tạo; và rời khỏi Ngài sẽ không còn sự sống.

Nhưng sự công bình, cũng như sự sống là bản tánh chánh của Đức Chúa Trời. “Hầu cho tỏ ra Đức Giê-hô-va là ngay thẳng”. Thi-thiên 92:15. “Còn Đức Chúa Trời, các đường lối Ngài là trọn vẹn”. Thi-thiên 18:30. Vì sự sống của Chúa là nguồn của mọi sự sống và tất cả đều phụ thuộc nơi Ngài, nó theo sau rằng sự công bình của Ngài là tiêu chuẩn của sự công bình của mọi vật thọ tạo; bởi vì sự sống của Chúa không gì ngoài sự công bình. Do đó sự sống và công bình không thể tách rời. “Còn chăm về Thánh Linh sanh ra sự sống”. Rô-ma 8:6.

Hiện nay vì sự sống của Chúa là tiêu chuẩn của sự công bình, hiển nhiên là mọi thứ khác với đời sống của Chúa là không công bình; và “mọi sự không công bình đều là tội”. Nhưng nếu sự sống của bất kỳ ai khác với sự sống của Chúa, nó phải là bởi vì cuộc sống của Ngài không được phép được chảy tự do thông qua người đó. Nhưng nơi nào sự sống của Chúa không có, sự chết sẽ hiện diện. Bất kỳ ai không hòa hợp với Chúa-đối nghịch chống lại Ngài-có sự chết hành động trong người đó, và sự chết cho người là phần không thể tránh được. Vì thế không phải sắc lệnh độc đoán rằng tiền công của tội lỗi là sự chết. Điều đó là do bản chất của sự vật. Tội lỗi nghịch lại với Đức Chúa Trời,-nổi loạn nghịch cùng Ngài,-và nó hoàn toàn xa lạ so với bản chất Ngài. Nó chia cách chúng ta ra khỏi Chúa và sự chia cách khỏi Chúa là sự chết bởi vì ngoài Ngài không có sự sống. Tất cả những ai ghét Ngài, yêu sự chết.

Hãy để chúng tôi tóm lược trường hợp của mối quan hệ giữa con người tự nhiên và Đức Chúa Trời. (1) Tất cả chúng ta đều phạm tội. (2) Tội lỗi thù nghịch chống lại Chúa; đó là sự nổi loạn. (3) Tội lỗi là sự xa lánh khỏi Chúa; con người xa lánh khỏi Chúa và là kẻ thù trong tâm trí họ bởi những việc ác. Cô-lô-se 1:21. (4) Tội nhân thì “xa cách sự sống của Đức Chúa Trời”. Ê-phê-sô 4:18. Nhưng Đức Chúa Trời trong Đấng Christ là nguồn sự sống duy nhất của vũ trụ và do đó hết thảy những ai xa cách khỏi sự sống công bình của Ngài bởi bản chất của sự vật đều phải chịu sự chết. “Ai có Đức Chúa Con thì có sự sống; ai không có Con Đức Chúa Trời thì không có sự sống”. 1 Giăng 5:12.

Sự Giảng Hòa

Từ tất cả những gì đã đến trước thì rất rõ ràng rằng mục tiêu duy nhất mà Đấng Christ đã đến thế gian này và chết cho con người, chính là sự giảng hòa giữa

con người với Chúa để chúng ta có sự sống. “Còn Ta đã đến, hầu cho chiền được sự sống”. Giảng 10:10. “Vì chưng Đức Chúa Trời vốn ở trong Đấng Christ, làm cho thế gian lại hòa với Ngài”. 2 Cô-rinh-tô 5:19. “Còn anh em ngày trước vốn xa cách Đức Chúa Trời, và là thù nghịch cùng Ngài bởi ý tưởng và việc ác mình, nhưng bây giờ Đức Chúa Trời đã nhờ sự chết của Con Ngài chịu lấy trong thân thể của xác thịt mà khiến anh em hòa thuận, đặng làm cho anh em đứng trước mặt Ngài cách thánh sạch không vết, không chỗ trách được”. Cô-lô-se 1:21, 22. Đấng Christ chịu khổ vì tội lỗi, công bình cho sự không công bình, “để dẫn chúng ta đến cùng Đức Chúa Trời”. 1 Phi-e-rơ 3:18. “Vì nếu khi chúng ta còn là thù nghịch cùng Đức Chúa Trời, mà đã được hòa thuận với Ngài bởi sự chết của Con Ngài, thì huống chi nay đã hòa thuận rồi, chúng ta sẽ nhờ sự sống của Con ấy mà được cứu là dường nào!” Rô-ma 5:10.

“Nhưng”, ai đó sẽ nói, “Ngài đã thực hiện tất cả sự hòa giải thay cho loài người; tôi luôn được dạy rằng sự chết của Đấng Christ hòa giải Đức Chúa Trời với con người; rằng Đấng Christ chết để thỏa mãn sự công bình của Đức Chúa Trời và làm nguôi Ngài”. Ôi chúng ta nên để đề tài về sự giảng hòa ngay nơi mà Kinh Thánh đặt nó và trong khi họ có nhiều thứ để nói sự cần thiết cho loài người hòa giải với Chúa; họ chưa bao giờ gợi ý chính điều gì cần thiết cho Chúa hòa giải với con người. Để thể hiện sự cần thiết cho một vấn đề như vậy là mang sự kết án nghiêm trọng chống lại bản tánh của Chúa. Ý tưởng này đi vào hội thánh Cơ Đốc từ giáo hoàng mà được mang vào từ ngoại giáo, nó nói về ý tưởng duy nhất về Đức Chúa Trời là Đấng có cơn giận phải được làm dịu bằng của lễ hy sinh.

Hãy ngừng một chút và suy nghĩ về ý nghĩa của sự giảng hòa. Sự xuất hiện của sự thù hận là sự cần thiết duy nhất cho sự giảng hòa. Bởi bản chất con người xa lánh khỏi Chúa; người là sự nổi loạn, đầy sự thù hận. Do đó Đức Chúa Trời không có sự thù hận trong Ngài. “Đức Chúa Trời là tình yêu thương”. Kết quả là không cần thiết cho Ngài được hòa giải; không có khả năng cho điều đó, bởi vì không thể nào có sự hòa giải khi không có sự thù hận.

Một lần nữa: “Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian, đến nỗi đã ban Con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư mất mà được sự sống đời đời”. Giảng 3:16. **Chắc chắn những ai nói rằng sự chết của Đấng Christ hòa giải Đức**

Chúa Trời với con người, đã quên đi câu Kinh Thánh ơn phước này. Họ sẽ chia cách Cha và Con, tạo ra trước hết là kẻ thù và sau này là bạn, của con người. Nhưng tấm lòng của Chúa quá chảy tràn với tình yêu cho loài người sa ngã, để rồi Ngài “phó Con ấy cho, thì Ngài há chẳng cũng sẽ ban mọi sự luôn với Con ấy cho chúng ta sao?”; trong khi làm việc đó Ngài hy sinh bản thân mình vì “Vì chưng Đức Chúa Trời vốn ở trong Đấng Christ, làm cho thế gian lại hòa với Ngài”. Sứ đồ Phao-lô nói rằng “Hội thánh của Đức Chúa Trời, mà Ngài đã mua bằng chính huyết”. Công-vụ các Sứ-đồ 20:28. Sự bố trí sắp xếp ý tưởng có hiệu lực này có sự đối nghịch đối với con người về phần Chúa để mà Ngài cần được hòa giải. Sự chết của Đấng Christ là sự bày tỏ tình yêu diệu kỳ của Đức Chúa Trời cho tội nhân.

Suy nghĩ thêm nữa về ý nghĩa của sự giảng hòa. Nó có nghĩa là sự thay đổi trên phần của người hòa giải. Nếu một người có sự thù hận trong lòng với người kia, một sự thay đổi toàn diện phải diễn ra trong người đó trước khi người được hòa giải. Đây là trường hợp với con người. “Vậy, nếu ai ở trong Đấng Christ, thì nấy là người dựng nên mới; những sự cũ đã qua đi, này mọi sự đều trở nên mới. Mọi điều đó đến bởi Đức Chúa Trời, Ngài đã làm cho chúng ta nhờ Đấng Christ mà được hòa thuận lại cùng Ngài, và đã giao chức vụ giảng hòa cho chúng ta”. Nhưng để nói về sự cần thiết để Chúa hòa giải với con người, thì không chỉ nói Chúa áp ủ sự thù hận trong lòng nhưng nói rằng Chúa sai trái một phần và sự thay đổi đó diễn ra trong Ngài cũng như trong con người. Nếu nó không phải trong sự vô tội của sự không biết khi con người nói về Chúa phải làm hòa với con người, thì đó là tội phỉ báng. Đó là một trong “kiêu ngạo phạm thượng” mà giáo hoàng nói chống lại Chúa. Đừng để chúng ta lặp lại nó.

Đức Chúa Trời là. Ngài không thể là ai khác hơn chính Ngài và là Đức Chúa Trời. Ngài là tuyệt đối và là sự hoàn hảo không thể nào thay đổi. Ngài không thể thay đổi. Hãy lắng nghe Ngài: “Vì Ta là Đức Giê-hô-va, Ta không hề thay đổi; bởi cơ đó, các ngươi là con trai Gia-cốp, chẳng bị diệt vong”. Ma-la-chi 3:6. **Thay vì phải thay đổi và hòa giải với con người tội lỗi hầu cho họ được cứu, hy vọng duy nhất cho sự cứu rỗi họ là thực tế rằng Ngài không bao giờ thay đổi nhưng là tình yêu vĩnh cửu. Ngài là nguồn sự sống và là chuẩn mực của sự sống. Khi**

bất kỳ thọ vật nào không giống Ngài, sự khác biệt là ở phía họ chứ không phải ở Ngài. Ngài là tiêu chuẩn bất di bất dịch mà tất cả mọi người phải noi theo nếu họ muốn sống. Đức Chúa Trời không thể thay đổi để chiều theo ước muốn của con người tội lỗi nhưng đơn giản bởi vì sự thay đổi như vậy sẽ hạ thấp giá trị cao trọng của Ngài và làm nước Ngài không vững chắc nhưng bởi vì Ngài không thể thành người khác ngoài Ngài ra, “vì kẻ đến gần Đức Chúa Trời phải tin rằng có Đức Chúa Trời”.

Chỉ một suy nghĩ liên quan tới ý tưởng rằng sự chết của Đấng Christ thì cần thiết để thỏa mãn sự công bình bị xúc phạm. Sự chết của Đấng Christ thì cần thiết để thỏa mãn tình yêu của Đức Chúa Trời. “Nhưng Đức Chúa Trời tỏ lòng yêu thương Ngài đối với chúng ta, khi chúng ta còn là người có tội, thì Đấng Christ vì chúng ta chịu chết”. Rô-ma 5:8. “Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian, đến nỗi đã ban Con một của Ngài”. Sự công bình đã được đáp ứng bởi sự chết ngay tức khắc của dòng dõi tội lỗi. Nhưng tình yêu của Chúa không cần phải chịu đau đớn vì đó. Vì thế chúng ta được biện hộ thoải mái bởi ân điển Ngài thông qua sự cứu chuộc trong Đức Chúa Jêsus Christ.

Thông qua đức tin trong huyết Ngài, sự công bình của Chúa mà Ngài đã tỏ sự công bình Ngài trong thời hiện tại, tỏ ra mình là công bình và xưng công bình kẻ nào tin đến Đức Chúa Jêsus. Rô-ma 3:21-26. Lý do tại sao cần thiết cho Đấng Christ chịu chết hầu cho con người được cứu, sẽ được xem xét tới trong phần bản kế tiếp của đoạn này.

Tại sao chúng ta lại dựa trên quá lâu sự thật là con người phải hòa giải với Chúa, và không phải Chúa với con người? Bởi vì chỉ riêng trong đó là sự hy vọng của con người. Nếu Chúa từng có bất kỳ sự thù nghịch nào trong lòng chống lại con người thì sẽ luôn nảy lên ý tưởng tra tấn, “Có lẽ Ngài vẫn chưa nguôi ngoay đủ để chấp nhận tôi; chắc chắn Ngài không thể yêu một con người quá tội lỗi như là tôi”. Và một người càng nhận ra tội lỗi của mình bao nhiêu người càng nghi ngờ to lớn hơn. Nhưng khi chúng ta biết rằng Đức Chúa Trời không bao giờ có sự thù hận đối với chúng ta nhưng Ngài yêu chúng ta với tình yêu vĩnh cửu và rằng Ngài yêu chúng ta đến nỗi hy sinh bản thân mình cho chúng ta để chúng ta được hòa giải với Ngài, chúng ta có thể vui mừng thốt lên, “Nếu Đức Chúa Trời vừa giúp chúng ta, thì còn ai nghịch với chúng ta?”

Sự Tha Thứ

Tự do khỏi tội lỗi hoặc ít nhất là khỏi hậu quả của nó là những gì con người tìm kiếm từ khi sa ngã. Tuy nhiên đáng buồn để nói đại đa số đã tìm kiếm theo một cách sai. Họ đã đi theo lời nói dối chống lại bản tánh Đức Chúa Trời rằng Sa-tan gây ra tội lỗi đầu tiên và nó mạnh mẽ tham gia dụ dỗ con người tin vào lời nói dối kể từ đó. Nó đã rất thành công để rồi phần đông loài người xem Chúa nghiêm khắc và không biết cảm thông, một Đấng chỉ nhìn xem loài người với đôi mắt lạnh lùng chỉ trích và là Đấng thích hủy diệt hơn là giải cứu. Tóm lại, Sa-tan đã thành công rất lớn trong việc đặt mình vào vị trí của Chúa trong tâm trí loài người.

Do đó rất nhiều sự thờ phượng của dân ngoại và luôn là sự thờ phượng ma quỷ. “Chắc là không; nhưng đồ người ngoại đạo cúng tế là cúng tế các quỷ, chớ không phải cúng tế Đức Chúa Trời. Vậy, tôi không muốn anh em thông đồng với các quỷ”. 1 Cô-rinh-tô 10:20. **Bởi vậy tất cả sự thờ phượng của dân ngoại nảy sinh từ ý tưởng rằng một của lễ hy sinh phải có để làm nguôi ngoai cơn giận của Chúa họ.** Đôi khi của lễ hy sinh này trong hình dáng cơ hàn nhưng thường là trong hình người. Do đó xuất hiện một đám đông to lớn của các thầy tu và ẩn sĩ giữa dân ngoại và sau đó là những người tự xưng Cơ Đốc nhân, những người mượn ý tưởng của Chúa từ dân ngoại. Những suy nghĩ này để lấy thiện cảm từ Chúa qua sự trừng phạt và tra tấn bản thân họ.

Tiên tri Ba-anh dùng dao gạch vào mình, “cho đến chừng máu chảy ra” (1 Các-vua 18:28), hy vọng thuyết phục được thần của họ lắng nghe. Với cùng ý tưởng đối với Chúa, hàng ngàn người gọi là Cơ Đốc nhân đã xé áo, đi chân không trên miếng chai, thực hiện những chuyến hành hương bằng gối, ngủ trên nền cứng hay trên sàn gạch và hành hạ bản thân với gai nhọn, bỏ đói cơ thể cho đến khi gần chết và đặt bản thân họ vào những nhiệm vụ không thể thực hiện được. Nhưng không ai từng tìm thấy sự bình an theo những cách đó bởi vì không ai có thể ra khỏi bản thân mà không ở trong mình và sự công bình và bình an không ở trong người.

Đôi khi ý tưởng này về sự làm dịu cơn giận của Chúa đã lấy một hình thức đơn giản hơn, dễ dàng cho người thờ phượng. Thay vì hy sinh bản thân, họ

hy sinh người khác. Sự hy sinh của con người luôn là phạm trù to lớn hoặc nhỏ hơn liên quan tới ngoại giáo. Con người rùng mình khi họ đọc sự hy sinh của con người thực hiện bởi những cư dân cổ đại Mexico và Peru, và bởi Druid; nhưng Cơ Đốc giáo tự nhận (không thật) có một danh sách khủng khiếp. Ngay cả những người gọi là người Anh theo đạo Chúa đã thực hiện hàng trăm của lễ thiêu con người, cho mục đích xua đi cơn giận của Thượng Đế ở nước họ. **Bất cứ nơi nào có sự bắt bớ tôn giáo ở mức độ nào, nó xuất hiện ý tưởng sai lầm rằng Chúa đòi hỏi vật tế thần. Đây là những lời của Đấng Christ cho các môn đồ Ngài: “Giờ đến, khi ai giết các ngươi, tưởng rằng thế là hầu việc Đức Chúa Trời”. Giăng 16:2. Tất cả những sự thờ phượng như thế đều là thờ phượng ma quỷ và không phải thờ phượng Đức Chúa Trời chân thật.**

Chỉ ở đây có người nhớ lời Chúa trong Hê-bơ-rơ 9:22 rằng, “không đổ huyết thì không có sự tha thứ”; và điều này làm con người nghĩ rằng sau tất cả Chúa đòi hỏi của lễ hy sinh trước khi Ngài tha thứ cho loài người. Rất khó khăn cho tâm trí từ bỏ đi ý tưởng đó mà đã nhận như một di sản từ ngoại giáo thông qua giáo hoàng, cho rằng Chúa vô cùng giận dữ với con người vì đã phạm tội và Ngài không thể nào giảm bớt mà không thấy sự đổ máu nhưng không có sự khác biệt với Ngài máu đó là của ai, chỉ cần ai đó bị giết; và rằng vì sự sống Đấng Christ giá trị hơn sự sống của hết thảy loài người, Ngài chấp nhận Người như vật tế thân cho họ. Đây là cách tàn bạo nhất để tuyên bố hoàn cảnh này nhưng nó là cách duy nhất là hoàn cảnh này có thể được trình bày thật sự. Quan niệm của dân ngoại về Chúa thì tàn bạo nó làm mất danh dự Chúa và ô nhục con người và ý tưởng ngoại giáo này được cho phép tô màu quá nhiều đoạn trong Kinh Thánh. Thật buồn suy nghĩ rằng con người tuyệt vời làm sao khi thật sự yêu Chúa, đã đưa ra dịp cho kẻ thù Ngài báng bổ.

“Không đổ huyết thì không có sự tha thứ”. Sự tha thứ là gì? Nó đơn giản có ý nghĩa là “gửi đi”. Cái gì được tha thứ hoặc là gửi đi? Tội lỗi chúng ta, vì chúng ta có thể đọc trong Rô-ma 3:25 “Bởi đức tin trong huyết Đấng ấy. Ngài đã bày tỏ sự công bình mình như vậy, vì đã bỏ qua các tội phạm trước kia, trong buổi Ngài nhin nhục”. Vì thế chúng ta học biết rằng ngoài sự đổ huyết thì không có sự tha thứ tội lỗi.

Loại huyết nào có thể cất đi tội lỗi? Chỉ có huyết của Đấng Christ, “Chẳng có sự cứu rỗi trong đấng nào khác; vì ở dưới trời, chẳng có danh nào khác ban cho loài người, để chúng ta phải nhờ đó mà được cứu”. Công-vụ các Sứ-đồ 4:12. “Vả, các con biết Đức Chúa Jêsus Christ đã hiện ra để cất tội lỗi đi, và biết trong Ngài không có tội lỗi”. 1 Giăng 3:5. “Vì biết rằng chẳng phải bởi vật hay hư nát như bạc hoặc vàng mà anh em đã được chuộc khỏi sự ăn ở không ra chi của tổ tiên truyền lại cho mình, bèn là bởi huyết báu Đấng Christ, dường như huyết của chiên con không lỗi không vót”. 1 Phi-e-rơ 1:18, 19. “Nhưng, nếu chúng ta đi trong sự sáng cũng như chính mình Ngài ở trong sự sáng, thì chúng ta giao thông cùng nhau; và huyết của Đức Chúa Jêsus, Con Ngài, làm sạch mọi tội chúng ta”. 1 Giăng 1:7.

Nhưng làm thế nào sự đổ huyết, ngay cả huyết của Đấng Christ có thể cất đi tội lỗi? Đơn giản bởi vì đó là huyết của sự sống. “Vì sanh mạng của xác thịt ở trong huyết; ta đã cho các người huyết rưới trên bàn thờ dâng làm lễ chuộc tội cho linh hồn mình; vì nhờ sanh mạng mà huyết mới chuộc tội được”. Lê-vi Ký 17:11. Vì thế khi chúng ta đọc ngoài sự đổ huyết thì không có sự tha thứ, chúng ta biết nó có nghĩa rằng không có tội lỗi nào được lấy đi ngoài sự sống của Đấng Christ. Trong Ngài không có tội lỗi; do đó khi Ngài truyền sự sống cho một linh hồn, linh hồn đó ngay lập tức được làm sạch khỏi tội lỗi.

Hãy nhớ rằng Đấng Christ là Đức Chúa Trời. “Ngôi Lời là Đức Chúa Trời”, “Ngôi Lời đã trở nên xác thịt, ở giữa chúng ta”. “Vì chưng Đức Chúa Trời vốn ở trong Đấng Christ, làm cho thế gian lại hòa với Ngài”. Đức Chúa Trời hiến dâng bản thân mình trong Đấng Christ cho loài người, rồi chúng ta đọc “Hội Thánh của Đức Chúa Trời, mà Ngài đã mua bằng chính huyết mình”. Con Người, mà trong Ngài là sự sống của Đức Chúa Trời, đến để hầu việc, “và phó sự sống mình làm giá chuộc nhiều người”. Ma-thi-ơ 20:28.

Do đó hoàn cảnh này có giá trị như thế này: Tất cả chúng ta đều phạm tội. Tội lỗi nghịch cùng Chúa bởi vì đó là tình trạng xa lánh khỏi sự sống của Chúa. Và rồi tội lỗi là sự chết. Một điều là, khi đó, con người cần có sự sống và đó là thứ mà Đấng Christ đến để ban tặng. Trong Ngài là sự sống mà tội lỗi không thể chạm tới và có thể chiến thắng sự chết. Sự sống Ngài là ánh sáng cho loài người. Một ánh sáng riêng lẻ có thể tạo ra mười ngàn sự sáng khác và vẫn không bị

giảm bớt. Dù một người nhận được bao nhiêu ánh sáng , thì cũng còn nhiều cho những người khác; và nếu số người trên đất này gấp trăm lần thì ánh sáng cho họ cũng không ít hơn hiện tại. Vì thế với Mặt Trời Công Bình Ngài có thể ban sự sống cho tất cả và vẫn còn lại rất nhiều.

Đấng Christ đến truyền sự sống của Đức Chúa Trời cho con người bởi vì đó là thứ họ thiếu. Sự sống của tất cả các thiên sứ trên thiên đàng cũng không thỏa đáp nỗi nhu cầu của tình trạng này; không phải vì Chúa quá không mủi lòng nhưng vì họ không thể truyền sự sống cho con người. Họ không có sự sống trong mình nhưng chỉ có sự sống Đấng Christ truyền cho họ. Nhưng Đức Chúa Trời ở trong Đấng Christ và trong Ngài sự sống vĩnh hằng có thể được ban cho mọi người nhận nó. **Hãy nhớ rằng trong việc ban tặng Con Trai Ngài, Chúa hy sinh bản thân mình và bạn sẽ thấy rằng của lễ hy sinh không được yêu cầu để thỏa mãn cảm giác giận dữ của Chúa nhưng mặt khác tình yêu không thể diễn đạt của Chúa dẫn dắt Ngài hy sinh chính mình hầu phá vỡ sự thù hận của con người và hòa giải chúng ta với chính Ngài.**

“Nhưng tại sao Ngài không thể ban cho chúng ta sự sống mà không có sự chết?” Điều đó để nói rằng, **Tại sao Ngài không thể ban cho chúng ta sự sống và vẫn không cho nó? Chúng ta cần sự sống và chỉ có Đấng Christ có sự sống để ban tặng; nhưng việc ban cho sự sống là phải chết. Sự chết của Ngài hòa giải chúng ta với Đức Chúa Trời nếu chúng ta thực hiện nó bởi chính đức tin mình. Chúng ta được hòa giải với Chúa bởi sự chết của Đấng Christ bởi vì trong sự chết Ngài từ bỏ sự sống mình và Ngài ban cho chúng ta. Được là người dự phần trong sự sống của Chúa, thông qua đức tin trong sự chết Đấng Christ chúng ta được hòa thuận với Ngài bởi vì có một sự sống ở trong cả hai chúng ta. Khi đó chúng ta “được cứu bởi sự sống Ngài”. Đấng Christ chết nhưng Ngài vẫn sống và sự sống của Ngài trong chúng ta giữ chúng ta hiệp nhất với Ngài. Việc truyền sự sống của Ngài cho chúng ta giúp chúng ta thoát khỏi tội lỗi và duy trì nó trong chúng ta, giữ chúng ta khỏi tội lỗi.**

“Trong Ngài có sự sống, sự sống là sự sáng của loài người”. Giăng 1:4. Đức Chúa Jêsus phán, “Đức Chúa Jêsus lại cất tiếng phán cùng chúng rằng: Ta là sự sáng của thế gian; người nào theo Ta, chẳng đi trong nơi tối tăm, nhưng có ánh sáng của sự sống”. Giăng 8:12. Bây giờ chúng ta có thể hiểu rằng nếu chúng ta bước

đi trong ánh sáng như Ngài đi trong ánh sáng, chúng ta có sự thông công với nhau và huyết của Chúa Jêsus Đức Chúa Con làm sạch tội lỗi chúng ta là như thế nào. “Nhưng, nếu chúng ta đi trong sự sáng cũng như chính mình Ngài ở trong sự sáng, thì chúng ta giao thông cùng nhau; và huyết của Đức Chúa Jêsus, Con Ngài, làm sạch mọi tội chúng ta”. “Tạ ơn Đức Chúa Trời, vì sự ban cho của Ngài không xiết kể!” Sự sống của Ngài là ánh sáng và sẽ xua tan hết thảy sự tăm tối bao trùm thế gian. Trong ánh sáng Ngài (sự sống) chúng ta sẽ thấy ánh sáng. Chỉ khi chúng ta xem xét những câu hỏi khó trong ánh sáng của sự sống Ngài thì chúng ta mới thấu hiểu được chúng.

“Đã vậy thì chúng ta sẽ nói làm sao? Nếu Đức Chúa Trời vừa giúp chúng ta, thì còn ai nghịch với chúng ta? Ngài đã không tiếm chính Con mình, nhưng vì chúng ta hết thảy mà phó Con ấy cho, thì Ngài há chẳng cũng sẽ ban mọi sự luôn với Con ấy cho chúng ta sao?” Rô-ma 8:31, 32. Hãy để những tội nhân yếu đuối và sợ hãi trở nên dũng cảm và tin tưởng nơi Chúa. Chúng ta không có một Đức Chúa Trời đòi hỏi lễ hy sinh từ con người nhưng Đấng trong tình yêu của Ngài đã hiến dâng bản thân mình làm của lễ hy sinh cho chúng ta. Chúng ta nợ Chúa một cuộc sống hòa hợp hoàn hảo với luật pháp Ngài; nhưng vì cuộc sống của chúng ta chỉ trái nghịch với điều đó Đức Chúa Trời trong Đấng Christ đã dùng sự sống Ngài thay thế cho chúng ta và nhờ đó chúng ta có thể hiến dâng, “của tế lễ thiêng liêng, nhờ Đức Chúa Jêsus Christ mà đẹp ý Đức Chúa Trời”. Khi ấy “Hỡi Y-sơ-ra-ên, hãy trông cậy nơi Đức Giê-hô-va; vì Đức Giê-hô-va có lòng nhân từ, nơi Ngài có sự cứu rỗi nhiều; chính Ngài sẽ chuộc Y-sơ-ra-ên khỏi các sự gian ác người”. Thi-thiên 130:7,8.

Sự Chuộc Lỗi – Lễ Thật Ngày Nay Anh Quốc, Ngày 9 Tháng 11 Năm 1893

“Ấy chính Ngài làm của lễ chuộc tội lỗi chúng ta, không những vì tội lỗi chúng ta thôi đâu, mà cũng vì tội lỗi cả thế gian nữa”. Nếu con người cho phép Kinh Thánh tự giải thích thay vì cố giải thích thì nhiều sự khó khăn sẽ được tránh bớt. **Tất cả những định nghĩa hợp lý đều được lấy từ ngoại giáo, vì thần đạo phần lớn là nghiên cứu của triết lý từ người ngoại. Con người phải nhìn vào tấm lòng con người để tìm được Chúa thay vì nhìn vào lời Ngài và công việc Ngài. Vì vậy họ nghĩ rằng Chúa là Đấng có cơn giận chống lại con người, Ngài cần của lễ để nguôi ngoai cơn giận và lịch sử tôn giáo thế giới phần lớn là lịch sử của những nỗ lực của con người để nghĩ ra những của lễ hy sinh mà sẽ “là dấu sự công bình thánh và giành được đặc ân Thiên Thượng”. Con người đã trừng phạt bản thân hầu như tới chết và bắt bớ người khác cũng tới chết bởi vì họ nghĩ Chúa đòi hỏi điều đó từ họ như cái giá để được đặc ân của Ngài. Đây là ý tưởng của con người về sự chuộc tội nhưng đó không phải đến từ Chúa.**

Nếu thay vì là từ dài, “sự chuộc tội”, chúng ta đọc “của lễ hy sinh”, chúng ta có thể làm đơn giản rất lớn vấn đề bởi vì từ ngắn hơn sẽ thông dụng hơn. Do đó hãy nhớ rằng chính Đức Chúa Trời đã ban của lễ hy sinh hay sự chuộc tội. Do vậy chúng ta đọc trong Rô-ma 3:23-25: “Vì mọi người đều đã phạm tội, thiếu mất sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, và họ nhờ ân điển Ngài mà được xưng công bình nhưng không, bởi sự chuộc tội đã làm trọn trong Đức Chúa Jêsus Christ, là Đấng Đức Chúa Trời đã lập làm của lễ chuộc tội, bởi đức tin trong huyết Đấng ấy. Ngài đã bày tỏ sự công bình mình như vậy, vì đã bỏ qua các tội phạm trước kia”.

Hãy chú ý rằng chính Đức Chúa Trời đã đưa Đấng Christ ra làm sự chuộc tội hay của lễ hy sinh. **Do đó vì Chúa ban cho của lễ hy sinh chuộc tội chắc chắn rằng Ngài không có sự thù hận đối với tội nhân. “Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian, đến nỗi đã ban Con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư mất mà được sự sống đời đời”. Giăng 3:16. “Đức Chúa Trời tức là sự yêu thương” (1 Giăng 4:16); nhưng “vì sự chăm về xác thịt nghịch với Đức Chúa**

Trời, bởi nó không phục dưới luật pháp Đức Chúa Trời, lại cũng không thể phục được” Rô-ma 8:7. Sự thù hận cần được làm nguôi là tất cả về phần của con người và Chúa, là Đấng mà vị tội lỗi chống lại mang đến phương cách hòa giải. Về Đấng Christ, chúng ta đọc:

“Vì chưng Đức Chúa Trời đã vui lòng khiến mọi sự đầy dẫy của mình chứa trong Ngài, và bởi huyết Ngài trên thập tự giá, thì đã làm nên hòa bình, khiến muôn vật dưới đất trên trời đều nhờ Ngài mà hòa thuận cùng chính mình Đức Chúa Trời. Còn anh em ngày trước vốn xa cách Đức Chúa Trời, và là thù nghịch cùng Ngài bởi ý tưởng và việc ác mình, nhưng bây giờ Đức Chúa Trời đã nhờ sự chết của Con Ngài chịu lấy trong thân thể của xác thịt mà khiến anh em hòa thuận, đặng làm cho anh em đứng trước mặt Ngài cách thánh sạch không vết, không chỗ trách được”. Cô-lô-se 1:19-22.

Bây giờ hãy ghi nhớ rằng “Vì chưng Đức Chúa Trời vốn ở trong Đấng Christ, làm cho thế gian lại hòa với Ngài” và bạn sẽ thấy chính Chúa đã hy sinh cho chúng ta. Đó là bởi sự chết của Đấng Christ mà chúng ta được hòa thuận và Đức Chúa Trời ở trong Đấng Christ hòa giải cả thế giới. Ngôi lời đã trở nên xác thịt và đã được hiển dương trên thập tự, là Đức Chúa Trời.

Con người không thể nào tạo ra của lễ hy sinh mà có thể chuộc lỗi. “Ta sẽ đem vật gì châu trước mặt Đức Giê-hô-va và quì lạy trước mặt Đức Chúa Trời rất cao? Ta sẽ đến trước mặt Ngài với những của lễ thiêu và với những bò con giáp niên sao? Đức Giê-hô-va há có thích những hàng ngàn chiên đực hay là hàng vạn sông dầu sao? Ta há nên dâng con đầu lòng của ta vì sự phạm pháp ta, và trái của thân thể ta vì tội lỗi linh hồn ta sao? Hỡi người! Ngài đã tỏ cho người điều gì là thiện; cái điều mà Đức Giê-hô-va đòi người há chẳng phải là làm sự công bình, ưa sự nhân từ và bước đi cách khiêm nhường với Đức Chúa Trời người sao?” Mi-chê 6:6-8.

Ngay cả của lễ hy sinh là con người cũng không có kết quả không phải bởi vì Chúa đòi hỏi những thứ quý giá hơn nhưng vì nó không thể xóa đi tội lỗi. Sự hy sinh mà Chúa mang đến và chỉ mình Ngài mới có thể ban tặng là sự hy sinh tẩy sạch tội lỗi và nhờ đó tiêu hủy sự thù hận ở trong tấm lòng con người chống lại Chúa. Chúa ban cho chúng ta sự sống trong Đấng Christ và sự sống

đó có thể cất đi tội lỗi như đã được chứng minh bằng thực tế rằng nó đã chiến thắng tội lỗi. “Chỉ có một Đấng nhân lành, là Đức Chúa Trời”. Do đó cách duy nhất con người có thể trở nên tốt lành là chứa đầy sự sống của Chúa và Ngài ban điều đó cho chúng ta một cách rộng rãi trong Đấng Christ. Tại sao con người không tin nơi Chúa và nhận lấy Ngài như cách Ngài bày tỏ chính mình? Lý do duy nhất là, như được đề cập trước đây vì họ làm theo lời khuyên của tấm lòng mình và không làm theo Chúa. Họ không đến đủ gần Chúa để làm quen với Ngài. Quyền lực thuộc về Ngài nhưng sự nhân từ của Ngài cũng ngang bằng với quyền lực đó. “Đức Chúa Trời là tình yêu thương”, và do đó chúng ta học biết về quyền năng Ngài nhiều hơn chúng ta lại càng phải biết tình yêu của Ngài quyền lực như thế nào. Khi chúng ta nếm và tiếp tục nếm và nhìn thấy Đức Chúa Trời là tốt lành, chúng ta sẽ xoay đôi tai điếc của mình khỏi lời nói bóng gió của Sa-tan dù nó dùng bất kỳ chiêu bài gì.

Sự công bình của lòng nhân từ - Rô-ma 3:23-26 Lễ Thật Ngày Nay của Anh Quốc, ngày 30 tháng 8 năm 1894

Phần cuối cùng [không phải trong sách này] cho chúng ta thấy rằng kể từ khi hết thảy loài người bị tuyên bố tội lỗi theo luật pháp, không còn sự công bình trong luật pháp cho bất kỳ ai và hậu quả là nếu con người bị bỏ lại một mình với luật pháp thì sẽ không còn hy vọng cho loài người. Luật pháp chỉ là sự tuyên bố bằng chữ viết về sự công bình của Chúa, và do đó không thể truyền đạt sự công bình; nhưng Đức Chúa Trời là Chúa hằng sống và sự công bình của Ngài là sự công bình sống; Thần Linh Ngài có quyền năng lan tỏa khắp nơi, và do đó Ngài có thể đặt chính sự công bình Ngài vào và trên tất cả những người tin; vì niềm tin là chấp nhận Chúa vào trong tấm lòng. Trong sự chấp nhận sự công bình này “vì mọi người đều đã phạm tội, thiếu mất sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, và họ nhờ ân điển Ngài mà được xưng công bình nhưng không, bởi sự chuộc tội đã làm trọn trong Đức Chúa Jêsus Christ, là Đấng Đức Chúa Trời đã lập làm của lễ chuộc tội, bởi đức tin trong huyết Đấng ấy. Ngài đã bày tỏ sự công bình mình như vậy, vì đã bỏ qua các tội phạm trước kia, trong buổi Ngài nhin nhục; tức là Ngài đã tỏ sự công bình Ngài trong thời hiện tại, tỏ ra mình là công bình và xưng công bình kẻ nào tin đến Đức Chúa Jêsus”.

Chất Vấn Văn Bản

Sự công bình của Đức Chúa Trời được thể hiện thế nào tách rời khỏi luật pháp?

“Bởi sự tin đến Đức Chúa Jêsus Christ”

Nó đã được bày tỏ qua ai?

“Cho mọi người nào tin”.

Có sự phân biệt gì được tạo ra không?

“Chẳng có phân biệt chi hết”.

Tại sao không?

“Vì mọi người đều đã phạm tội”.

Khi phạm tội thì con người thiếu mất điều gì?

“Vì mọi người đều đã phạm tội, thiếu mất sự vinh hiển của Đức Chúa Trời”.

Khi còn trong tình trạng này, những ai tin thì nhận được gì?

“Được xưng công bình”.

Được xưng công bình như thế nào?

“Nhưng không”.

Nhờ cái gì?

“Nhờ ân điển Ngài”.

Thông qua điều gì?

“Bởi sự chuộc tội đã làm trọn trong Đức Chúa Jêsus Christ”.

Nó đã diễn ra như thế nào?

“Đức Chúa Trời đã lập làm”.

Cho điều gì?

“Của lễ chuộc tội”.

Bằng phương cách nào?

“Bởi đức tin trong huyết Đấng ấy”.

Ngài đã tuyên bố điều gì?

“Ngài đã bày tỏ sự công bình mình”.

Ngài đã bày tỏ sự công bình của ai?

Sự công bình của Đức Chúa Trời – sự công bình của Đấng đã công bố. Xem Thi-thiên 40:6-10.

Sự công bình của Đức Chúa Trời được tuyên bố trong Đấng Christ cho điều gì?

“Vì đã bỏ qua các tội phạm trước kia”.

Nó đã bày tỏ điều gì?

“Sự nhịn nhục của Chúa”.

Tại sao chính sự công bình của Chúa được tuyên bố để bỏ qua các tội phạm trước kia?

“Tỏ ra mình là công bình và xưng công bình kẻ nào tin đến Đức Chúa Jêsus”.

“Chẳng có phân biệt chi hết”.- Chẳng có sự phân biệt trong điều gì? Không có sự phân biệt trong cách con người nhận được sự công bình. Và tại sao không có sự khác biệt được tạo ra theo cách xưng công bình cho loài người? Bởi vì “mọi người đều đã phạm tội”. Phi-e-rơ trong việc liên hệ với người Do Thái kinh nghiệm của ông trong lần đầu giảng tin lành cho người ngoại nói rằng, “Đức Chúa Trời là Đấng biết lòng người, đã làm chứng cho người ngoại, mà ban Đức Thánh Linh cho họ cũng như cho chúng ta; Ngài chẳng phân biệt chúng ta với người ngoại đâu, vì đã lấy đức tin khiến cho lòng họ tinh sạch”. Công-vụ các Sứ-đồ 15:8, 9. “Tự lòng người”, chứ không phải do tầng lớp người nào nhưng hết thảy mọi người “mà ra những ác tưởng” Mác 7:21. Đức Chúa Trời biết lòng của mọi người và mọi người đều giống nhau đã phạm tội và do đó Ngài không có sự phân biệt trong Phúc Âm đối với nhiều người khác nhau.

“Chỉ một người”.- Đây là bài học quan trọng nhất được các giáo sĩ học hỏi cho dù làm việc ở nhà hay hải ngoại. Bởi vì Phúc Âm được dựa trên một nguyên tắc là không có sự phân biệt ở loài người, thật sự rất cần thiết các nhân sự Phúc Âm nên nhận ra sự thật này và luôn ghi nhớ. Đức Chúa Trời “đã làm cho muôn dân sanh ra bởi chỉ một người, và khiến ở khắp trên mặt đất, định trước thì giờ đời người ta cùng giới hạn chỗ ở”. Công-vụ các Sứ-đồ 17:26. Không chỉ hết thảy loài người thuộc về chỉ một người nhưng họ cũng là “đồng một xác thịt” 1 Cô-rinh-tô 15:39. Gánh nặng to lớn của các thư tín gửi đến Rô-ma như đã xuất hiện cho tới thời điểm này là chỉ cho thấy tội lỗi và sự cứu rỗi do vậy được quan tâm tới mức nào, và hoàn toàn không có sự phân biệt các chủng tộc và tình

trạng người trong đời sống. Cùng một Phúc Âm được giảng cho người Do Thái và người ngoại, cho nô lệ và người tự do, cho hoàng tử và dân nghèo.

“Thiếu mất”.-Con người thích tưởng tượng những gì được gọi là “thiếu mất” thì không tồi tệ như tội lỗi thật. Vì thế nó quá đơn giản cho họ thừa nhận rằng họ đã “thiếu mất” hơn những gì họ đã phạm tội và làm những việc gian ác. Nhưng vì Chúa đòi hỏi sự hoàn hảo, nên hiển nhiên là “thiếu mất” là tội lỗi. Khi nói rằng người làm sổ sách bị “thiếu” trong tài khoản thì nghe có vẻ dễ chịu hơn nhưng con người biết rằng lý do là vì người đã lấy đi những thứ không thuộc về mình hoặc gọi là trộm cướp. Khi sự hoàn hảo là tiêu chuẩn, nó không tạo ra sự khác biệt trong kết quả, dù một người thiếu nhiều hay ít, miễn là người thiếu. Ý nghĩa cơ bản của tội lỗi là “làm mất đi dấu vết”. Và trong cuộc thi bắn cung, người nào không có sức để bắn cung vào bia dù cho anh nhắm đúng mục tiêu thì là người thua cũng giống như người bắn xa khỏi mục tiêu.

“Sự vinh hiển của Đức Chúa Trời”.-Từ đoạn Kinh Thánh chúng ta biết được vinh hiển của Chúa là sự công bình của Ngài. Hãy lưu ý, lý do mọi người đều thiếu sự vinh hiển Chúa vì hết thảy đều đã phạm tội. Sự thật rất đơn giản rằng nếu họ không phạm tội thì họ không bị thiếu mất nó. Chính sự thiếu mất vinh hiển bao gồm tội lỗi. Từ thuở ban đầu con người đã “đội mào triều vinh hiển tôn trọng” (Hê-bơ-rơ 2:7) bởi vì người ngay thẳng. Trong sự sa ngã loài người mất đi sự vinh hiển và do đó giờ đây phải “tìm sự vinh hiển, sự tôn trọng và sự chẳng hề chết”. Đấng Christ có thể nói với Cha, “Con đã ban cho họ sự vinh hiển mà Cha đã ban cho Con”, bởi vì trong Ngài là sự công bình của Chúa như Ngài đã ban cho như món quà miễn phí cho mọi người. Đó là phần của sự khôn ngoan để nhận sự công bình và “những kẻ khôn sáng sẽ được rục rĩ như sự sáng”.

“Được xưng công bình”.-Theo nghĩa khác là được tạo nên công bình. Xưng công bình có nghĩa là làm cho công bình. Chúa chu cấp những gì tội nhân thiếu. Đừng để độc giả quên đi ý nghĩa đơn giản của sự xưng công bình. Vài người nghĩ rằng có một tình trạng cao hơn rất nhiều cho Cơ Đốc nhân để chiếm lĩnh hơn là được xưng công bình. Điều đó nói lên rằng, có một tình trạng cao hơn cho một người chiếm lĩnh hơn là được che phủ bên trong và không có sự công bình của Chúa. Điều đó không thể.

“Nhưng không”.- “Kẻ nào muốn, khá nhận lấy nước sự sống cách nhưng không”. Nó đã nói lên rằng hãy để người nhận nó như một món quà. Và trong Ê-sai 55:1: “Hỡi những kẻ nào khát, hãy đến suối nước! Và người nào không có tiền bạc, hãy đến, mua mà ăn! Hãy đến, mua rượu và sữa mà không cần tiền, không đòi giá”. Trong thư tín gửi cho người Rô-ma để hoàn thành Sự Phục Hưng Cải Cách ở Đức. Con người được dạy phải tin rằng cách để có sự công bình là phải được mua bằng công khó hoặc trả bằng tiền. Ý tưởng con người có thể mua được bằng tiền thì không quá phổ biến ngày nay như thời ấy; nhưng có rất nhiều người không phải người Công Giáo nghĩ rằng phải có công đức thì mới đạt được điều đó.

Khiến lời cầu nguyện trở thành công quả - Tác giả đã từng nói với một người về việc công bình như món quà miễn phí của Chúa, người đó tiếp tục rằng chúng ta không thể có được bất cứ thứ gì từ Chúa mà không phải làm gì. Khi được hỏi chúng ta phải làm gì để có được sự tha thứ tội lỗi, anh trả lời rằng chúng ta phải cầu nguyện cho điều đó. Vì ý tưởng cầu nguyện này người La Mã và Hin-độ sùng đạo “nói” quá nhiều lời cầu nguyện trong một ngày, thêm vào số ngày để bù cho những ngày đã quên. Nhưng người đàn ông mà “nói” lời cầu nguyện thì lại không cầu nguyện. Lời cầu nguyện của người ngoại, ví dụ như khi các tiên tri của Ba-anh nhảy và cắt người mình (1 Các-vua 28:26-28) là công quả nhưng lời cầu nguyện chân thật thì không phải vậy. Một người tới tôi và nói rằng anh ta đang đói. Sau đó anh ta được hỏi có ai cho anh đồ ăn gì chưa và anh trả lời anh đã nhận được cơm tối nhưng đó là tôi đã làm cho ông làm việc vì điều đó. Khi hỏi anh phải làm gì cho nó, anh trả lời rằng anh cầu xin điều đó. Anh ta khó thể làm cho mọi người tin rằng anh ta đã làm cho bữa cơm tối! Lời cầu nguyện thật sự chỉ đơn giản là biết ơn chấp nhận món quà nhưng không của Đức Chúa Trời.

Sự Cứu Chuộc Trong Đức Chúa Jêsus Christ - Chúng ta được tạo nên công bình “bởi sự chuộc tội đã làm trọn trong Đức Chúa Jêsus Christ”. Đó là thông qua sức mua trong Đức Chúa Jêsus Christ hoặc bởi “sự giàu có không dò được của Đấng Christ”. Ê-phê-sô 3:8. Đó là lý do tại sao nó đến với chúng ta như một món quà. Có người sẽ nói rằng sự sống đời đời trong nước Chúa là quá lớn cho việc ban tặng cho chúng ta mà không đòi chi cả. Vì thế nó phải được mua nhưng

vì chúng ta không có gì để mua nó, Đấng Christ đã mua cho chúng ta và chính Ngài đã ban tặng nó cho chúng ta miễn phí. Nhưng nếu chúng ta phải mua nó từ Ngài, chúng ta cũng phải mua nó từ nơi đầu tiên và giúp Ngài tránh nhiệm vụ. “Vì nếu bởi luật pháp mà được sự công bình, thì Đấng Christ chịu chết là vô ích”. Ga-la-ti 2:21. “Vì biết rằng chẳng phải bởi vật hay hư nát như bạc hoặc vàng mà anh em đã được chuộc khỏi sự ăn ở không ra chi của tổ tiên truyền lại cho mình, bèn là bởi huyết báu Đấng Christ, dường như huyết của chiên con không lỗi không vết”. 1 Phi-e-rơ 1:18, 19. Huyết thì có sự sống Lê-vi Ký 17:17. Do đó sự cứu chuộc trong Đức Chúa Jê-sus là chính sự sống Ngài.

Đức Chúa Trời đã lập làm - Đấng Christ là Đấng Đức Chúa Trời đã lập làm để tuyên bố sự công bình của Ngài. Hiện nay vì chỉ có sự công bình chính là sự công bình thật là sự công bình của Chúa và Đấng Christ là Đấng duy nhất được Chúa thụ phong để tuyên bố điều đó trên loài người, và nó hiển nhiên rằng không thể đạt được nó trừ khi thông qua Ngài. “Chẳng có sự cứu rỗi trong đấng nào khác; vì ở dưới trời, chẳng có danh nào khác ban cho loài người, để chúng ta phải nhờ đó mà được cứu”. Công-vụ các Sứ-đồ 4:12.

Của lễ chuộc tội.-Của lễ chuộc tội là của lễ hy sinh. Lời tuyên bố khi ấy đơn giản là Đấng Christ được lập nên làm của lễ hy sinh cho sự tha thứ tội lỗi chúng ta. “Bằng chẳng vậy, thì từ buổi sáng thế đến nay, Ngài đã phải chịu khổ nhiều lần rồi. Nhưng hiện nay đến cuối cùng các thời đại, Ngài đã hiện ra chỉ một lần, dâng mình làm tế lễ để cất tội lỗi đi”. Hê-bơ-rơ 9:26. **Tất nhiên ý tưởng của của lễ chuộc tội hay của lễ hy sinh là để làm nguôi cơn thịnh nộ. Nhưng chú ý đặc biệt là chúng ta cần của lễ hy sinh chứ không phải Chúa. Ngài chu cấp của lễ hy sinh. Ý tưởng cho rằng cơn thịnh nộ của Chúa phải cần của lễ chuộc tội hầu cho chúng ta có sự tha thứ không có chứng nhận trong Kinh Thánh. Đó là sự vô lý vô cùng khi nói Chúa quá giận dữ với loài người và Ngài sẽ không tha thứ cho họ trừ khi chu cấp thứ gì đó để làm nguôi cơn giận Ngài và do đó chính Ngài ban tặng món quà cho chính mình để Ngài được khoan khoan.** “Còn anh em ngày trước vốn xa cách Đức Chúa Trời, và là thù nghịch cùng Ngài bởi ý tưởng và việc ác mình, nhưng bây giờ Đức Chúa Trời đã nhờ sự chết của Con Ngài chịu lấy trong thân thể của xác thịt mà khiến anh em hòa thuận”. Cô-lô-se 1:21, 22.

Dân ngoại và của lễ chuộc tội của Cơ Đốc nhân. - Ý tưởng của Cơ Đốc nhân về của lễ chuộc tội như đã được ra phía trên. **Ý tưởng của dân ngoại mà thường được những người tự xưng là Cơ Đốc nhân nắm giữ chính là con người phải dâng của lễ hy sinh để làm nguôi cơn giận của thần của họ.** Nếu họ nghĩ thần của họ rất giận dữ với họ họ sẽ dâng tặng một lễ vật to lớn và do đó của lễ hy sinh của loài người được ban tặng trong hoàn cảnh cực đoan. Họ nghĩ, như những người tôn thờ Siva ở Ấn Độ làm ngày nay rằng thần của họ sẽ hài lòng khi thấy máu. Sự bắt bớ được tiếp diễn ở những quốc gia gọi là theo đạo Chúa trong quá khứ và ở phạm vi nào đó còn tới ngay cả hôm nay, bùng lên ý tưởng của dân ngoại về của lễ chuộc tội. Các nhà lãnh đạo giáo hội tưởng tượng rằng sự cứu rỗi là bởi việc làm và con người chỉ bởi việc làm có thể chuộc tội và vì thế họ dâng cả người mà họ nghĩ rằng nổi loạn như là của lễ hy sinh cho thần họ nhưng không phải cho Đức Chúa Trời đích thực bởi vì Ngài không vui lòng với những của lễ hy sinh như vậy.

Được xưng công bình.- Tuyên bố công bình là nói công bình. Chúa nói về sự công bình cho loài người và Ngài là sự công bình. Phương pháp cũng giống như thuở tạo thế ban đầu, “Vì Ngài phán, thì việc liền có”. “Vì chúng ta là việc Ngài làm ra, đã được dựng nên trong Đức Chúa Jêsus Christ để làm việc lành mà Đức Chúa Trời đã sắm sẵn trước cho chúng ta làm theo”. Ê-phê-sô 2:10.

Sự công bình của Chúa trong sự cứu chuộc. – Đấng Christ được lập nên để tuyên bố sự công bình của Đức Chúa Trời cho sự tha thứ tội lỗi chúng ta hầu cho Ngài có thể là công bình và cùng một lúc sự xưng công bình của những ai tin nơi Chúa Jêsus. Đức Chúa Trời xưng công bình cho tội nhân vì họ là những người duy nhất cần sự xưng công bình. Sự công bình để tuyên bố một tội nhân là công bình nằm ở sự thật là người thật sự được làm cho công bình. Bất kỳ điều gì Chúa tuyên bố là như vậy thì sẽ là vậy. Và khi đó người được làm cho công bình bởi sự sống của Chúa ban cho người trong Đấng Christ. Tội lỗi chống nghịch cùng Chúa và nếu Ngài sẵn sàng tha thứ nó Ngài có quyền để làm vậy. Không một người không tin nào có thể phủ nhận quyền của một người lờ đi việc phạm tội chống lại Chúa. Nhưng Chúa thì không dễ dàng bỏ qua việc vi phạm Ngài đã ban tặng sự sống mình để như một sự bồi thường. Vì thế Ngài giữ gìn sự vinh hiển của luật pháp và là công bình khi tuyên bố rằng một người

công bình mà trước đây là tội nhân. Tội lỗi được tha thứ lấy đi khỏi tội nhân bởi vì tội lỗi và sự công bình không thể tồn tại cùng nhau và Chúa đặt chính sự sống công bình của Ngài vào trong những người tin. **Do đó Đức Chúa Trời nhân từ trong sự công bình của Ngài và công bằng và khoan dung.**

“Có một sự rộng to trong sự nhân từ Ngài,
Như sự sâu rộng của biển cả;
Có một sự nhân từ trong sự công bình Ngài
Nó thì còn hơn cả sự tự do”.

Tại sao Đức Chúa Jêsus phải chết?

Để trả lời cho câu hỏi này quyết định một người có hiểu sự xưng công bình bởi đức tin hay không. Liệu Chúa có đòi hỏi Thập Tự Giá trả giá cho tội lỗi chúng ta? Liệu sự công bình Ngài đòi điều đó chăng?

Tất nhiên ý tưởng của của lễ chuộc tội hay của lễ hy sinh là để làm nguôi cơn thịnh nộ. Nhưng chú ý đặc biệt là chúng ta cần của lễ hy sinh chứ không phải Chúa. E.J. Waggoner, *The Justice of Mercy*, Lễ Thật Ngày Nay Anh Quốc, ngày 30 tháng 8 năm 1894.

Waggoner vạch trần quyền lực của cái sừng nhỏ trong Đa-ni-ên đoạn 8 bắt nguồn từ ngoại giáo và vào Cơ Đốc giáo khi ông nói:

Chúng tôi đã để lại vấn đề hòa giải ngay đúng vị trí mà Kinh Thánh đã đặt nó; và trong khi họ có quá nhiều điều để nói về sự cần thiết của con người để được hòa giải với Chúa, họ chưa bao giờ từng gợi ý điều nào cần thiết cho Chúa hòa giải với con người. Để báo cho biết sự cần thiết cho việc như thế là mang một bản án chết người chống lại bản tánh Đức Chúa Trời. Ý tưởng đã len lỏi vào giáo hội Cơ Đốc từ Giáo Hoàng, mà đã lấy từ Ngoại Giáo, trong đó ý tưởng duy nhất về Chúa là một Đấng cần phải dâng của lễ hy sinh để làm nguôi cơn giận của Ngài. E.J. Waggoner, *The Justice of Mercy*, Lễ Thật Ngày Nay Anh Quốc, ngày 21 tháng 9 năm 1893.

Trong quyển sách nhỏ này có trình bày ba đoạn trích từ E.J. Waggoner giữa năm 1893 và 1894 cho thấy nền tảng Kinh Thánh của Cơ Đốc giáo cho chúng ta một sự thấu hiểu thật sự về sự xưng công bình bởi đức tin.